

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/158/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818203086
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7818203086.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: K. E., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXX, proti žalovanej: Poštová banka, a.s. so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, právne zastúpená: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o. so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 29. januára 2019, č. k. 6Csp/91/2018-46

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie alebo súd“) napadnutým rozsudkom určil, že zmluva o úvere dostupná pôžička č. 016800 - 00800083781 zo dňa 19.07.2012, uzatvorená medzi stranami sporu, je bezúročná a bez poplatkov a priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vo výške 100 % .

2. V celom rozsahu tak vyhovel žalobe, ktorú žalobca skutkovo odôvodnil tým, že medzi ním v hmotnoprávnom postavení dlžníka a žalovanou v hmotnoprávnom postavení veriteľa bola uzavretá zmluva o úvere č. č. 016800-00800083781 zo dňa 19.7.2012, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 3.000,- Eur s celkovou výškou nákladov 2.137,76 Eur, ktorý mal žalobca splácať v 72. mesačných splátkach po 72,00 Eur s termínom splatnosti do 19.07.2018. Úverová zmluva podľa žalobcu neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 11 ods.1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10CoE/313/2010.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca uzavrel so žalovanou dňa 19.7.2012 spotrebiteľskú, formulárovú, typovú zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 3.000,- Eur, že žalobca sa úver zaviazal splácať v 72 pravidelných mesačných splátkach ku 19. dňu toho ktorého mesiaca počnúc mesiacom august 2012 vo výške 72,- Eur, že úroková sadzba bola dohodnutá 19,50 % ročne, RPMN 22,38 % a priemerná RPMN 19,59 % s tým, že celková výška nákladov činila sumu 2.137,76 Eur, že dátum konečnej splatnosti bol 19.7.2018 a že k úveru nebolo dohodnuté poistenie. Po právnom posúdení zisteného skutkového stavu podľa § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník v znení noviel (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 až 8, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), prvoinštančný súd skonštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ mal naliehavý právny záujem na podaní tejto určovacej žaloby, nakoľko sa tým môže vyriešiť otázka porušovania spotrebiteľských práv žalovanou a že súdu prináleží súdna kontrola nielen zmluvných podmienok, ale aj dokonca kontrola zmlúv s cieľom vylúčiť zo života spotrebiteľov neprimerané podmienky, aby sa tak naplnil cieľ sledovaný článkom 6 Smernice Rady 93/13/EHS, a

to nielen v rozsahu podanej žaloby - teda ohľadom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ale kontrola zmluvy ako celku. Uzavrel, že úverová zmluva nespĺňa zákonom požadované náležitosti, keď sa v nej nachádza nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa vo výške 22,38%, namiesto správnej 22,04% a že v zmluve sa nachádza nezrovnalosť v podobe celkovej ceny úveru, nakoľko pri súčine počtu a výšky splátok (72 x 72,- Eur) je výška poskytnutého úveru 5.184,- Eur a v zmluve je uvedená celková čiastka úveru v sume 5.137,75 Eur. Ďalej konštatoval, že žalovaná neuviedla rozpis splátky v súlade s § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona, hoci sa súd stotožnil s tvrdením žalovanej, že zmluva nemusela obsahovať citovaný rozpis, avšak žalobca potom ako spotrebiteľ nemal možnosť z jednej určenej splátky zistiť, koľko sa použije na zaplatenie istiny, koľko na zaplatenie úrokov a poplatkov, prípadne na poistenie. Tým, že žalovaná neuviedla osobitne koľko predstavuje splátka úveru vrátane úrokov a poplatkov, mala vypočítať RPMN z tých údajov, ktoré uviedla v zmluve a tým by poskytla žalobcovi reálne údaje o celkových nákladoch spojených s úverom. Vzhľadom na to, že predmetná zmluva je v podstatných náležitostiach neúplná a nepresná, podľa názoru súdu ide o zmluvu bezúročnú a bez poplatkov a je možné konštatovať, že žalovaná využívala nekalú praktiku pri uzatváraní zmlúv, keď neuvádzala skutočné celkové náklady, o ktoré sa navýšil poskytnutý úver. Záverom zdôraznil, že Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíróovej poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS. Nevyjadroval sa k výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdom aplikované ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch [§ 9 ods. 2 písm. f) a § 9 ods. 2 písm. písm. k)] sú odlišné od ustanovení smernice č. 2008/48/ES [článok 10 ods. 2 písm. c), článok 10 ods. 2 písm. h)] a nakoľko súd aplikoval vnútroštátny zákon o spotrebiteľských úveroch, a nie Smernicu č. 2008/48/ES, výklad dotknutých ustanovení smernice Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 nemá vplyv na rozhodovacia činnosť v spore. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ (C-152/84, C-91/92, C-397/01) na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti sa ako také nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, v danom spore dodávateľ proti spotrebiteľovi. Z uvedených dôvodov v predmetnom spore rozsudok Súdneho dvora Európskej únie číslo C-42/15 nemá vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal plný úspech vo veci priznal náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100%.

4. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná z odvolacích dôvodov podľa § podľa § 365 ods. 1 písm. f), d) a h) CSP a navrhla rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Nesúhlasila s názorom súdu, že aj napriek ustálenej súdnej praxi Najvyšším súdom Slovenskej republiky zmluva o úvere musí obsahovať rozdelenie splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. Apelovala pritom na judikatúru Najvyššieho súdu SR, a to na uznesenie z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, rozsudok Najvyššieho súdu zo 17. apríla 2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. októbra 2018, sp. zn. 5Cdo/132/2017. Citovala z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, v zmysle ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Uviedla, že zákonom č. 279/2017 Z. z., s účinnosťou od 1. mája 2018 došlo k zmene ust. § 9 ods. 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nadradili slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku. Od uvedeného dňa sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru veci prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. K rovnakým záverom dospel Najvyšší súd SR aj v rozsudku zo 17. apríla 2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018. Uviedla, že vzhľadom na judikovanie Najvyšším súdom SR považuje za absolútne dostatočné a v súlade so zákonom, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť. Vytkla súdu, že v odôvodnení rozsudku sa obmedzil len na skonštatovanie, že správne mala byť RPMN vo výške 22,04%, pričom v zmluve o úvere je uvedené 22,38% bez toho, aby vysvetlil, ako dospel k svojmu výpočtu, aké premenné pri výpočte použil, len uviedol výsledné číslo, ktoré nie je možné žiadnym spôsobom skontrolovať,

či prepočítať. Nie je jej zrejmé, prečo súd RPMN vo výške 22,04% považuje za neprosperujúcu spotrebiteľovi, keď v zmluve je uvedená vyššia RPMN a je teda zrejmé, že úver bol v skutočnosti lacnejší, než si žalobca pri uzavretí zmluvy o úvere myslel a teda údaj o RPMN je zjavne v prospech spotrebiteľa, a preto zmluva o úvere nemôže byť označená za bezúročnú a bezpoplatkovú. Namietala, že súd sa vôbec nezaoberal otázkou obsahu celkových nákladov spojených s úverom. Žalovanej interný systém neumožňoval dohodnúť so žalobcom mesačné splátky v sume na desatinné čísla, z čoho vyplýva, že mesačné splátky boli zaokrúhlené smerom nahor. Predmetné zaokrúhlenie potom spôsobilo, že výška posledných splátok nebola v sume totožnej s ostatnými splátkami úveru, ale v sume nižšej. V tejto súvislosti citovala z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25 Cp/201/2017, v zmysle ktorého pokiaľ aj súčet dohodnutých splátok prevyšuje v zmluve uvedenú celkovú čiastku úveru, čo sa stalo tým, že veriteľ v zmluve neuviedol, že posledná splátka je nižšia ako ostatné, tu je potrebné vychádzať z toho, že príslušný zákon vyžaduje len uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí veriteľ zaplatiť. V dôsledku toho nemožno považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový. Nie je vylúčené, čo sa v bežnej praxi bánk nevylučuje, že prípadný preplatok bude dlžníkovi vrátený, ak aj by poslednú splátku zaplatil v plnej výške. Súd preto nesprávne rozhodol, keď z uvedeného dôvodu posúdil zmluvu ako bezúročnú a bezpoplatkovú a neposudzoval výšku celkových nákladov spojených s úverom. Z toho vyplýva aj nesprávnosť konštatovania súdu, že žalovaná postupovala nekalo, nakoľko neuviedla všetky údaje do zmluvy o úvere riadne a správne. Apelovala, že súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, až sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity, keď Európsky súdny dvor uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje. V tejto súvislosti citovala z rozsudku ESD z 12. januára 2006, vo veci C-361/04 Claude Ruiz - „Picasso“. Európske právo stále viac naznačuje, že ďalšia „automatická“ pomoc spotrebiteľom už nie je účelná a na priemerného spotrebiteľa by sa malo nazeráť ako na schopného urobiť vlastné rozhodnutie ohľadom svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nepreskúmateľný. Poukázala na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, z ktorej vyplýva, že súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami účastníka konania. Nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR (R 111/1998) nepreskúmateľnosť je považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto má žalovaná za to, že rozsudok trpí inou vadou konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

5. Žalobca bol v odvolacom konaní nečinný.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako včas podané oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a zistil, že nie sú dané dôvody na potvrdenie (§ 387 CSP) ani na zmenu (§ 388 CSP) rozsudku, preto rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalovaná odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku učinila predmetom odvolacieho prieskumu tiež správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania jej práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

8. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť,

zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

10. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 M Cdo 9/2013). To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (porovnaj *Georgiadis c/a Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c/a Francúzsko* z 19. februára 1998). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

11. Odvolací súd považuje za určujúce pre nachádzanie práva, že vždy je potrebné vychádzať z individuálnych rozmerov každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na zistených skutkových okolnostiach. Súd prvej inštancie sa však podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci so všetkými špecifikami charakterizujúcimi daný spor nevysporiadal. Z princípu práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu umožniť stranám sporu účinné uplatňovanie námietok a argumentov, ako i povinnosť súdu sa s týmito námietkami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie presvedčivo v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08) tak, aby odôvodnenie rozsudku malo náležitosti vyžadované ust. § 220 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu a z odôvodnenia rozsudku je však nutné vyvodiť, že v posudzovanom prípade súd prvej inštancie sa neriadil vyššie uvedenými pravidlami, čím založil jeho nepreskúmateľnosť. Je pravdou, že v rámci odvolacieho konania účinnosťou nového procesného predpisu (Civilného sporového poriadku) došlo k určitému posunu v právnej úprave snahou o zrýchlenie konania a snahou predísť priesťahom spočívajúcim v zrušovaní a vracaní vecí na súd nižšej inštancie, pričom dôvodom zrušenia bola často nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie. Nepreskúmateľnosť rozsudku však neznamená, že nemôže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Aj pre odvolacie konanie platí, že musia byť zachované a dodržané princípy spravodlivého procesu. Ak totiž nastane situácia, že rozsudok v napadnutej časti má nedostatočné dôvody, je bez dôvodov alebo ide o dôvody chaotické, treba konštatovať, že nedostatok týchto dôvodov prináša porušenie práva na spravodlivý súdny proces, a je preto potrebné napadnutý rozsudok zrušiť. Odvolací súd totiž vzhľadom na nedostatok dôvodov nemôže posúdiť, či v tejto časti súd prvej inštancie vecne správne rozhodol.

12. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia patrí medzi vady konania v zmysle § 365 ods.1 písm. b) CSP, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva (konkrétne právo účinne sa brániť proti rozhodnutiu súdu) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Tým je naplnený dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

13. Súd prvej inštancie svoj názor o bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru v prejednávanej veci neodôvodnil dostatočne, preto je ním vyslovený právny názor o takomto charaktere úveru zatiaľ predčasný, navyše, dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie považoval úver za bezúročný a bez poplatkov neboli súdom správne vyhodnotené. Súd nesprávne vychádzal zo skutočnosti, že výška RPMN uvedená v zmluve o úvere je podľa jeho názoru v nesprávnej výške 22,38%, než skutočne mala byť vo výške 22,04%, teda je v neprospech spotrebiteľa. Navyše súd prvej inštancie nijako nevysvetlil z akého dôvodu je to v neprospech spotrebiteľa, ani spôsob jeho výpočtu RPMN, z ktorého by sa dala posúdiť

jeho správnosť. Tendenčný prístup súdu prvej inštancie sa naplno prejavil tiež v jeho skutkových záveroch, z ktorých viaceré nemali oporu vo vykonaných dôkazoch, alebo sa opierali o zistenia, ktoré jednoducho nezodpovedali skutočnosti. Takýto relevantný dôkazný podklad postrádajú predovšetkým zistenia prvoinštančného súdu ohľadne výšky celkových nákladov zmluvy. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal otázkou obsahu celkových nákladov spojených s úverom len na základe jednoduchého matematického vzorca vyhodnotil, že celkové náklady v zmluve sú uvedené nesprávne, bez akéhokoľvek ďalšieho vysvetlenia, a to napriek skutočnosti, že RPMN v zmluve bola podľa jeho názoru uvedená vo vyššej výške ako bola jej skutočná a celkové náklady úveru, ktoré sa do RPMN započítavajú, boli podľa jeho názoru uvedené taktiež vo vyššej výške ako bola ich skutočná výška. Je to v rozpore s logikou, podľa ktorej by vyššie náklady úveru mali zodpovedať vyššej výške RPMN a podľa tejto logiky by súd prvej inštancie nemohol dospieť k záveru, že skutočná RPMN bola v skutočnosti nižšia ako ju žalovaná uviedla v zmluve. Ďalší rozpor s logikou vzhladol odvolací súd v skutočnosti, že sa síce súd prvej inštancie stotožnil s tvrdením žalovanej, že zmluva nemusela obsahovať rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky, napriek tomu aj s odvolaním sa na judikatúru Európskej únie skonštatoval, že zmluva je z toho dôvodu bezúročná a bez poplatkov.

14. Súd prvej inštancie právny záver o zániku nároku veriteľa (žalovanej) na úroky a poplatky požadované v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru v danej veci nesprávne vyvodil z absencie konkrétnej vnútornej skladby, resp. členenia tej ktorej anuitnej splátky v zmluve (údaja o výške, počte a termínoch splátok istiny, splátok úrokov a iných poplatkov) podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré ustanovenie nevyložil eurokonformne, v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež len „smernica 2008/48/ES“) a interpretačných záverov vyplývajúcich z rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016 vo veci C - 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej. Súd nevzal na zreteľ, že pri interpretácii rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, ktorá je výsledkom transpozície smernice 2008/48/ES je potrebné zohľadniť ňou stanovený cieľ. I bez toho, aby sa toho strany v konaní dovoľovali, je povinnosťou súdu posúdiť zhodu smernice s rozhodujúcimi vnútroštátnymi ustanoveniami, aby preveril, či táto smernica bola transponovaná správne a či nie je namieste použiť jej nepriamy alebo priamy účinok. Ustanovenia smernice totiž v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR v uznesení z 11. októbra 2016, sp. zn. III. ÚS 666/2016, v zmysle ktorého je povinnosťou slovenského vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nielen ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ, oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd pripomína, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s.163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett a Eierkontor, 29/68, 24.6.1969, Zb. s.165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto uzavrieť, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom únieového ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. ESD interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; Kühne a Heitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s. 379, bod 27). Z pohľadu týchto všeobecných východísk odvolací súd konštatuje, že v rámci eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. je potrebné v posudzovanom prípade vychádzať z interpretačných záverov vyplývajúcich z rozsudku vo veci C- 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, v ktorom Súdny dvor EÚ vo vzťahu k následkom absencie niektorých náležitostí úverovej zmluvy skonštatoval, že zmyslu a cieľu smernice zodpovedá predpoklad takej vnútroštátnej úpravy a jej výklad vnútroštátnymi orgánmi, ktoré za bezúročný a bezpoplatkový

považujú úver pri absencii niektorej z náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Reagujúc na interpretačné závery ESD v už zmienenom rozhodnutí sa právna prax (nakoniec i zákonodarcia zmenou právnej úpravy) medzičasom už vysporiadala s otázkou výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy v tom zmysle, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky a že pokiaľ predmetná norma hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne interpretovať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017).

15. Odôvodnenie rozsudku nespĺňa parametre riadneho odôvodnenia, teda uvedenia skutočností podstatných pre určujúce rozhodnutie súdu prvej inštancie. Tento nedostatok odôvodnenia možno bezpochyby považovať za celkom ojedinelú situáciu (extrém) pri odôvodňovaní rozhodnutia, a nie iba nespokojnosť odvolateľa so zdôvodnením. Pre tento nedostatok je rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k dotknutej časti uplatneného nároku nepreskúmateľným, čo zakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a tým dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

16. Súd prvej inštancie si v ďalšom konaní predovšetkým zabezpečí pre svoje závery dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom, vysporiada sa s listinnými dôkazmi aj ďalšími dôkazmi vykonaným vo veci a umožní stranám uplatniť prípadné ďalšie prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne, presvedčivo a logicky vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň aby odôvodnenie nie len formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

17. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie tiež o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).